

[Statsministeren.]

som nationalt mindreværdige af andre nationer på grund af denne særlige sag.

Jeg mener at have svaret på de spørgsmål, der er stillet mig, som har relevans i sagen. Jeg kan godt se, at det er en af de sager, hvor man ligesom kan få „bid“, og jeg skal såmænd ikke lægge skjul på — det må jeg måske have lov til at sige — at det har generet mig noget, at man i den grad har gjort sagen til en sag, der havde personligt med mig at gøre. Jeg vil ikke løbe fra noget ansvar, men det er jo en gammel historie, som løber op i en spids den dag, vedkommende tages som spion. Er der nogen her, der ville tro, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har handlet ud fra en eller anden mystisk forudsætning, da han behandlede disse sager? Jeg vil da i hvert tilfælde absolut ikke tro det. Er der nogen, der virkelig vil tro om mig, at uvedkommende hensyn har spillet ind, og at en tåbelig betragtningssmåde har været anlagt i forbindelse med denne sag? Vi har begået en fejl og en afgørende fejl ved ikke at have hældt manden ud for længst, og det må man naturligvis nu tage de lussinger for, der falder af; men jeg vil nødigt af alt ligesom slås i hartkorn med Blechingberg, for selv om man skal passe på ikke at overvurdere sig selv, vil jeg nødigt vurderes i denne sammenhæng.

Ole Bjørn Kraft: De bemærkninger, som den kommunistiske ordfører gjorde, havde ikke givet mig anledning til at bede om ordet, hensigten var så øjensynlig; men da den højtærede statsminister nu et par gange i den tale, han har holdt, har erindret det høje ting og offentligheden om, at jeg har været landets udenrigsminister 1950-53, en tid, hvor Blechingberg gjorde tjeneste i udenrigsministeriet, er jeg bange for, at det ville blive misforstået, hvis jeg blev sidende på min plads og ikke gjorde nogle bemærkninger.

Da jeg blev udenrigsminister, var Einar Blechingberg kontorchef. De forhold, som tidligere havde været bebrejdet ham, og som er omtalt også her i dag og i dommen, var jo behandlet af mine forgængere, af de skiftende ministre, der har haft med disse sager at gøre. Afgørelserne var truffet, og der var forløbet nogen tid, siden disse af-

gørelser var faldet. Der forelå og blev ikke forelagt mig noget, som kunne give anledning til at ændre de vedtagelser, som havde fundet sted; og den redegørelse, den højtærede statsminister har givet for den periode, som jeg her taler om, både med hensyn til Blechingbergs økonomi og hans forhold i ministeriet, kan jeg fuldstændig acceptere. Det er en redelig redegørelse for, hvorledes stillingen var. Stillingen var den, og andet var ikke forebragt mig, at der var sket en absolut forbedring i Blechingbergs økonomi, at hans livsform var blevet langt mere beskednen, end den tidligere havde været, således som det også er blevet nævnt og understreget af den højtærede statsminister, og da han samtidig udførte sit arbejde tilfredsstillende, efter hvad der blev forebragt mig af hans overordnede, var der ikke nogen som helst grund til, at denne sag ikke skulle forløbe på normal vis. Derfor føler jeg mig slet ikke under anklage. Jeg føler ikke, at Blechingbergs forhold i den tid, jeg var udenrigsminister, har nogen virkelig relation til det, som drøftes her i dag. Jeg vil gerne have lov til at sige ganske jævnt og enkelt, at det var efter den tid, at der hændte Blechingberg det, som hændte ham i Warszawa, og at den udvikling, som statsministeren også har skildret, kom.

Jeg har villet gøre disse bemærkninger, for at der nu ikke skal være noget som helst tilsløret. Jeg accepterer den højtærede statsministers udtalelse om de forhold, der eksisterede, da jeg var udenrigsminister. Jeg tror ikke, det er nødvendigt for mig at sige mere herom i dag; jeg synes ikke, det er nødvendigt at kaste noget som helst andet skær over denne sag.

Ordføreren for forespørgerne (Per Hækkerup): Da jeg hørte det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft begynde sin tale, troede jeg, at jeg ville komme i den lykkelige situation, når jeg nu fik ordet, at jeg kunne takke det ærede medlem for, at han på tilsvarende måde som den højtærede statsminister tog sit ansvar; men jeg synes, at afslutningen på det ærede medlems tale forhindrer mig i klart og tydeligt at udtale en sådan tak.

Det er karakteristisk ved de indlæg, de to ordførere for oppositionspartierne kom med her i dag, at de kun interesserer sig for, hvad der er sket efter eller omkring af-